

scheen te zweven, of wel, als hij de zusters voor eene poos alleen liet voortrijden, om met de sierlijkste zwenkingen links en rechts ze te achterhalen, in een cirkel rondom haar te zwaaien, zonder ze in het minst bij het voortrijden op te houden. En daarbij kwam, dat hij soms zijn arm mocht leggen om Madalena's leest, als zij scheen te zullen uitglijden, of op het punt was te vallen, dat hij haar dan een stevigen steun bood, dat hij de driftig beminde vrouw een oogenblik aan zijne zijde mocht vastklemmen, en beloond werd met een blik, die hem het hart deed bonzen met dreunende slagen, en al het bloed naar de wangen joeg. Hij begreep, dat hij in de zes dagen van het ijsvermaak meer aan Madalena gewonnen had, dan in de twee maanden van zijn vrijmoedig verkeer ten huize van Jan Teller.

Dit was de staat van zaken op Zondag den 31 December 1617. Madalena zou na den noen met haar zwager en hare zuster op de ijsbaan verschijnen, als het weer gunstig bleef. En juist nu scheen de winterzon met vroolijken luister, juist nu beloofde de dag de mooiste van heel het winterseizoen te zullen worden. Gerbrand stapte haastig voort langs het Rokin, zacht zingend en jubelend over al het geluk, dat hem te beurt viel. De gulden zonneschijn, de opwekkende winterlucht, matig bewogen door eene bries uit het Oosten, de rust van den Zondag, nu hij geene plichten zou kunnen verzuimen, de lokkende ijsbaan en eindelijk . . . Madalena! Het scheen hem, of de nijdige Fortuin, die hem zoo dikwijls met teleurstellingen en liefdesrampen had getuchtigd, nu ten slotte een goedertieren oog op hem vestigde. Eindelijk zou de schoone droom van zijn leven in vervulling gaan! Met Madalena zou hij heel Amsterdam trotseeren, zou hij koning worden . . .

— „Hoe is 't, Bredero? Ik geloof, onder correctie, dat je me niet meer en kent!”

Met vroolijke stem werden deze woorden gesproken. Er stond een jonkman, gedoken in een zwaren lakenschen mantel, op het hoofd een hoogen grijzen vilten hoed met oranje-pluimen, voor hem stil.

Gerbrand schoof de bonte karpotsmuts uit de oogen, glimlachte vroolijk, toen hij hem herkende, en drukte hem de hand.

— „Verleen me de pais, Gilles!” — sprak hij vriendelijk. — „Ik moet naar den Amstel!”

— „Als 't is, Gerbrand! Maar je weet wel, we komen morgen op Nieuwjaarsdag in den achternoon ten Doelen. Wij zullen eten en banken als jonge graven, en geen stiefvaderssneden zullen gesneden worden! Gans sakkerloot, wat willen we bikken! O mijn, ik ben zoo verliefd op een excellenten kroes! Al de vrienden van mijn corporaalschap zijn genood. Ik stond in het testament van mijn stokouden achterneef te Haarlem — Wouter Jansz. Valckenier — voor tienduizend ducatonen! O bloemerherten, gans bloed! Daar mag een dronk op staan!”

— „Is de oude Valckenier te Haarlem dood?”

— „Bylo, ja! De slimme drogert was den droes te gierig af! Hij wou ons niet kennen; hij sloot ons de deur voor het hoofd. En nu geeft hij zijn